

Epistola a 2-a a lui Pavel către Tesaloniceni (1) - Henry Allen Ironside

Capitolul 1

RĂSPĂLĂTIRE DIVINĂ

Introducere la epistolă

În Epistola întâi a lui Pavel către Tesaloniceni este vorba mai cu seamă despre venirea Domnului Isus Hristos pentru sfinții Săi. Evident, unii creștini credincioși din Tesalonic au înțeles greșit învățătura acestei epistole. Se pare că au ajuns pripit la concluzia, că pentru ei ar fi fără sens să muncească pentru întreținerea lor, deoarece venirea Domnului ar putea să aibă loc în orice moment. Și deoarece au avut parte de câteva experiențe foarte dificile și zguduitoare, s-au gândit că poate ei ar fi deja în necazul cel mare. Apostolul, care încă mai era în Corint, a auzit despre aceste ciudate înțelegeri greșite ale adevărului pe care el a încercat să-l explice, și a scris o a doua epistolă, ca să corecteze aceste păreri fatale. El voia să explice mai deslușit și mai clar care sunt sarcinile creștinilor care așteaptă venirea Domnului Isus Hristos.

Salut apostolic (versetele 1,2)

Versetul 1

2 Tesaloniceni 1.1: Pavel și Silvan și Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl nostru și în Domnul Isus Hristos:

Adresarea este aceeași ca în prima epistolă către credincioșii din Tesalonic. Numai în aceste două epistole se vorbește despre o biserică locală ca „adunarea ... în Dumnezeu Tatăl nostru și în Domnul Isus Hristos”. Accentul este pe relația familială: creștinii din Tesalonic erau credincioși tineri {în sensul de întorși de curând la Dumnezeu}, dar ei îl cunoșteau pe Dumnezeu ca Tată. Ei erau copii în familia Sa și Isus Hristos era Domnul lor.

Versetul 2

2 Tesaloniceni 1.2: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

Apostolul le urează har și pace. Ei vor avea nevoie de har la orice pas pe cale și dacă ar învăța să se încreadă în Tatăl cel viu, se vor bucura de pacea lui Dumnezeu. Pacea lui Dumnezeu va ocroti inimile lor și le va da o încredere liniștită, în timp ce ei vor continua pelerinajul prin această lume neliniștită.

Mângâiere pentru cei persecutați (versetele 3-10)

În capitolul acesta, apostolul încearcă să-i mângâie și să-i încurajeze pe credincioșii care trebuiau să îndure mari suferințe și persecuții de dragul lui Hristos.

Versetul 3

Ca să-i mângâie și să-i încurajeze pe credincioși în mijlocul încercărilor și a strâmtorărilor lor, Pavel scrie:

Capitolul 1

2 Tesaloniceni 1.3: Suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, după cum se cuvine, deoarece credința voastră crește peste măsură și dragostea fiecăruia dintre voi toți, unii față de alții, prisosește, ...

Cuvântul englezesc *love* (dragoste) se potrivește, după părerea mea, mai bine decât cuvântul mai vechi, *charity* (dragostea față de aproapele [care este folosit în traducerea King-James]), pentru că în decursul anilor, cu cuvântul *charity* a fost legat gândul de a da de pomană. Pavel vorbește aici despre simpatia sinceră, nu despre luarea în considerație prietenoasă a altora – cu toate că dragostea adevărată este întotdeauna binefăcătoare.

Pavel confirmă adunării din Tesalonic două lucruri: o credință crescândă și o dragoste exuberantă. Este un lucru minunat când creștinii credincioși sunt caracterizați în felul acesta! Prea de multe ori, credincioșii care sunt de mulți ani creștini, privesc înapoi, la vremurile vechi, și întrebă:

*Unde-i fericirea simțită,
Când pe Domnul L-am văzut?
Dar înviorarea ivită
Prin Domnul, prin Cuvânt?¹*

În timp ce cântă, ei se gândesc la bucuriile de mai înainte.

*O, ferice zi, în care eu
Te-am ales ca Domn și Dumnezeu!²*

Dar ei nu sunt în stare să citească strofa până la capăt, pentru că ea nu le descrie starea actuală:

*De s-ar bucura inima iar,
Și-al ei extaz să n-aibă hotar.³*

Este regretabil dacă starea actuală a unui creștin este mai rea decât cea în care se găsea la convertirea sa! Așa era la credincioșii din Efes, când Domnul a trebuit să spună adunării de acolo: „Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2.4). Dar la credincioșii din Tesalonic a fost altfel. Trecuse o vreme de la convertirea lor, dar credința lor creștea și erau bogați în dragoste.

Poate că trebuie să ne examinăm propria inimă și să ne punem unele întrebări: crește credința noastră „peste măsură”? Avem noi astăzi mai multă credință în Dumnezeu decât la începutul vieții noastre creștine, ca atunci când am venit la El? L-am testat și L-am încercat noi în decursul anilor, ca să știm că astăzi putem să contăm pe El într-o măsură mai mare și mai cuprinzătoare decât atunci când L-am cunoscut? Dacă nu putem să răspundem la această întrebare cu „Da”, atunci este evident că ne aflăm într-o stare de întors cu spatele. Credința noastră dispare și noi trebuie să ne întoarcem spre Dumnezeu și să strigăm: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale!” (Psalmul 51.12). În Proverbe 4.18 se spune: „Dar cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare,

¹ Nota redacției: Din „O for a closer walk with God”, de William Cowper (1731–1800): Where is the blessedness I knew | When first I saw the Lord? | Where is that soul-refreshing view | Of Jesus and His Word?

² Nota redacției: Philip Doddridge (1702–1751): O happy day that fixed my choice | On Thee, my Savior and my God!

³ Nota redacției: Din „O happy day that fixed my choice” de Philip Doddridge: Well may this glowing heart rejoice | And tell its raptures all abroad.

Capitolul 1

care luminează tot mai mult, până când ziua e deplină.” Noi, cei care Îl cunoaștem pe Domnul de mulți ani, ar trebui deci să fim mai tari în credință ca oricând înainte. Dragostea noastră ar trebui să crească tot mai mult și mai mult cu fiecare zi.

Versetul 4

2 Tesaloniceni 1.4: – „încât noi înșine ne lăudăm cu voi în adunările lui Dumnezeu, pentru răbdarea și credința voastră în toate persecuțiile și necazurile voastre pe care le suferiți.

Credincioșii din Tesalonic treceau printr-o perioadă de mari suferințe, de necazuri și de temeri amare de dragul lui Hristos, dar harul lui Dumnezeu era vizibil în viața lor într-un mod minunat. Vrăjmașii lor nu puteau să înțeleagă cum puteau ei să fie așa de veseli și de pașnici în ciuda persecuțiilor pe care trebuiau să le îndure. Necredincioșii, care se minunau cum puteau acești creștini să continue să existe într-o unitate sfântă, fericită, cu siguranță că spuneau: „Cum se face că ei nu se lasă lezați de eforturile noastre de a-i necăji? Ei se bucură în continuare, ei răspund cu dragoste la ură, cu amabilitate la răutate și se roagă pentru aceia care îi prigonesc. Nu înțelegem aceasta.” O astfel de atitudine ar trebui să fie întotdeauna caracteristică pentru aceia care sunt mântuiți de Domnul Isus Hristos.

Versetul 5

2 Tesaloniceni 1.5: Aceasta este o dovadă a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, ca voi să fiți socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți,

Prin nașterea din nou devenim moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu, dar noi dovedim că „suntem socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu”, prin aceea că îndurăm de bunăvoie suferințele de dragul lui Hristos. Ni se spune că noi, dacă suferim împreună cu El, vom și împărați împreună cu El (2 Timotei 2.12). Toți credincioșii suferă într-un fel cu El, dar nu toți suferă în același fel pentru El. N-am putea deloc să fim creștini – Duhul Sfânt n-ar putea să locuiască în noi -, dacă n-am suferi împreună cu Hristos. Numai faptul că noi îi aparținem Lui și că am primit o natură nouă, divină, ne face să suferim când trecem prin această lume care L-a lepădat pe El. Dar Pavel mai are și altceva în minte în versetul 5: el se referă la aceea, că noi intervenim atât de hotărât pentru Hristos, încât devenim obiectul urii lumii. Dacă suntem pregătiți să îndurăm suferință și nedreptate datorită credinței noastre față de Hristos, avem ocazia să ne arătăm vrednici de Împărăția pe care o vom moșteni.

Versetele 6,7

Apostolul îi asigură pe credincioșii din Tesalonic care suferă:

2 Tesaloniceni 1.6,7: ... de vreme ce este drept înaintea lui Dumnezeu să dea în schimb necaz celor care vă necăjesc; și vouă, care sunteți necăjiți, odihnă cu noi, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, ...

Noi trebuie să ne iubim vrăjmașii, să-i binecuvântăm pe cei care ne blestemă și să ne rugăm pentru cei care ne maltratează; dar la timpul Său, Dumnezeu Se va răzbuna pe cei care au prigunit Adunarea Sa.

Când Domnul Isus va veni pentru judecată, va fi făcută o mare deosebire între cei care L-au cunoscut și L-au iubit pe Mântuitorul și cei care au refuzat să creadă Evanghelia și au perseverat în păcatele și în răutatea lor, în totală indiferență față de Dumnezeul care i-a creat. Cei care au prigunit Adunarea și sunt încă în viață, își vor primi pedeapsa la revenirea Domnului, (cei care au murit deja, vor fi judecați la ultima mare judecată). Dar Hristos, când va coborî, Se va îngriji de poporul Său persecutat, ca să „dea în schimb necaz”. Pavel le spune credincioșilor din

Capitolul 1

Tesalonic, că Dumnezeu le va da odihnă celor cărora cei răi vor să le facă necaz. „La descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale”, El le va plăti cu necaz și groază celor care merită mânia Sa. Dar pe toți cei care Îi aparțin îi va răsplăti cu odihnă, pace și mângâiere.

Versetul 8

Versetele 7 și 8 nu se referă la venirea Domnului pentru ai Săi (ca în 1 Tesaloniceni 4), ci la ziua Domnului (ca în 1 Tesaloniceni 5). Și Apocalipsa 1.7 se referă la ziua Domnului, când se spune acolo: „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea și cei care L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor jeli din cauza Lui!” El va veni ca Judecător în ziua aceea, ca să-i nimicească pe cei care au respins harul Său. Această a doua venire va marca începutul epocii glorioase, în care Domnul Isus va domni în dreptate peste tot pământul.

În ziua Domnului, El va fi revelat

2 Tesaloniceni 1.8: ... într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; ...

Aici, Pavel se referă la două grupuri de oameni: (1) Din primul grup fac parte aceia „care nu-L cunosc pe Dumnezeu”, aceștia sunt păgânii, care au trăit în necunoașterea Evangheliei și în răzvrătire hotărâtă față de Creatorul lor; (2) din al doilea grup fac parte aceia „care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”, adică: ei au auzit adevărul, dar l-au respins.

Unii întreabă: „Îi va judeca Dumnezeu pe păgâni? Îi va trimite El în iad pentru că L-au respins pe Isus Hristos, cu toate că n-au auzit niciodată de El?” Răspunsul este „nu”. El nu-i va trimite în iad pentru că L-au respins pe Isus Hristos, dar îi va judeca pentru păcatele lor. În Romani 1 citim că ei au fost lăsați pradă necurăției, pentru că păcătuiau împotriva propriei lor conștiințe și împotriva lui Dumnezeu, pe care L-au cunoscut cândva. Independent de faptul, dacă Cuvântul lui Dumnezeu a fost vreodată dus sau nu la ei de către misionari – ei păcătuiesc împotriva luminii pe care le-a dat-o Dumnezeu.

Grupul mai vinovat este format din aceia „care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”. Bărbați și femei, care trăiesc în țările „creștine” privilegiate, ar trebui să se gândească la această realitate cu mare seriozitate. Când aud cât de ușuratic vorbesc oamenii despre păgâni și despre cum va proceda Dumnezeu cu ei, am sentimentul că pentru ei ar fi mult mai bine să se gândească la ei înșiși. Ce va face Dumnezeu cu aceia care au auzit iar și iar vestea și au respins-o? Cum va proceda El cu aceia care au știut toată viața despre Hristos și au refuzat dragostea și harul Său?

Una dintre cele mai triste observații, pe care le-am făcut, este să văd bărbați tineri și femei tinere, care duc o viață nepăsătoare, indiferentă, după ce au crescut în familii creștine. Ei au avut exemple de evlavie în tați temători și mame temătoare de Dumnezeu și avantajul să crească într-o casă în care s-a practicat închinarea în familie, și totuși, ei își părăsesc casa părintească cu motivarea că avuseseră în tinerețea lor suficientă religie și acum n-o mai voiau. Astfel de declarații stupide dezvăluie rebeliunea inimii și împietrirea conștiinței. Pentru astfel de oameni rebeli nu există decât judecata, cu excepția că se pocăiesc, se prăbușesc înaintea lui Dumnezeu, își mărturisesc păcatele și se întorc spre Hristos, pe care L-au respins.

Versetul 9

Când Domnul Isus va veni cu norii, „într-o flacără de foc”, El îi va pedepsi pe aceia care au păcătuit fără să-L cunoască pe Hristos; dar El îi va pedepsi cu o mânie și mai mare pe aceia care au păcătuit împotriva luminii și a cunoașterii pe care Dumnezeu le-a dat-o despre Fiul Său. Despre cei din urmă se spune:

Capitolul 1

2 Tesaloniceni 1.9: ... care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale, ...

Ce cuvinte serioase! Ce avertizări înspăimântătoare le-a dat Dumnezeu oamenilor, ca ei să rezolve problema vinei lor și să se întoarcă la El în pocăință. El spune ca semnalul de avertizare la trecerile de nivel: „Stai! Privește! Ascultă!”

Versetul 10

Ce trist ar fi să fim găsiți în păcatul nostru,

2 Tesaloniceni 1.10: ... când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut (pentru că mărturia noastră față de voi a fost crezută).

Ce mare despărțire va fi „în ziua aceea”! Adunați în jurul lui Hristos vor fi aceia care au crezut mesajul, care au avut încredere în El ca Mântuitor și au depus o mărturie pentru El pe pământ, dar au fost neînțeleși și persecutați pentru Numele Său; aceștia se vor bucura împreună cu El în ziua puterii Sale. În schimb, aceia care au respins bunătatea Sa vor avea parte de pedeapsa îngrozitoare a răzbunării divine.

Rugăciunea lui Pavel (versetele 11,12)

Versetul 11

Capitolul se încheie cu rugăciunea apostolului pentru credincioși:

2 Tesaloniceni 1.11: Pentru aceasta ne și rugăm întotdeauna pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă socotească vrednici de chemare și să împlinească orice bună plăcere a bunătății și lucrare a credinței, cu putere ...

Am face bine să folosim aceleași expresii și să cerem har, procedând corespunzător – harul să fim „socotiți vrednici de chemare”. Este un privilegiu să putem să trecem cu Domnul printr-o lume care Îl respinge; este un privilegiu să purtăm Numele Său, când Numele acesta este disprețuit de cei nelegiuți. Câți dintre noi consideră aceasta un privilegiu?

Versetul 12

Pavel își încheie rugăciunea cu cuvintele:

2 Tesaloniceni 1.12: ... astfel încât Numele Domnului nostru Isus să fie glorificat în voi, și voi în El, după harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos.

În măsura în care dragostea noastră sporește foarte mult, va crește în viața noastră și puterea să depunem mărturie pentru Hristos și să-L glorificăm.

Creștinul credincios merge pe o cale a respingerii din partea lumii, dar în fața lui se află perspectiva măreață a bucuriei cu Hristos la revenirea Sa. În fața celor nemântuiți nu se află nimic, decât judecata în ziua aceea „a descoperirii Domnului Isus din cer, ... într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1.7,8).